

i Tjør, og man ventede den Gang, i alt Fald saa det ud til, at man ventede en snarlig Løsning af det Spørgsmaal. Seg fraraadede den Gang at løse Spørgsmaalet for hurtig; det var særlig med Hensyn til Husmandsrejser, som man troede, ikke vare indrettede saaledes, at de gav det tilbørlige Udbytte, idet jeg fandt, at man hellere maatte vente for at faa en god Ordning end gaa for rass paa og maatte udsætte sig for et mindre helbigt Udfald af Sagen. Det blev ogsaa foreløbig ved det gamle, og jeg kan ikke andet end være tilfreds med, at der derved er blevet Tid til, at denne Sag, efter hvad jeg skønner, om jeg saa maa sige, er bleven taget op af rette vedkommende, saa at den nu er i gode Hænder, og at man vil blive i Stand til at faa en Løsning, som vil være tilfredsstillende, saaledes at man kan haabe, at de Uemper, der tidligere have fundet Sted, ikke mere ville komme frem, og at de ny Spørgsmaal, der kunne opstaa under Sagens videre Udvikling, ville kunne løses paa en tilfredsstillende Maade. Det gælder selvfølgelig egentlig kun for Sjyllands Vedkommende, naar jeg siger dette, da det kun er for Fællesforeningen for de jydskke Foreninger, at Spørgsmaalet er optaget, og det er kun optaget for Sjyllands Vedkommende, men de ville da ogsaa sætte sig i Forbindelse med Fællesforeningen for Dørne, og derved vil der forhaabentlig, i alt Fald i Fremtiden, komme til at blive den samme Ordning paa dette Omraade. Med Hensyn til det nedsatte Udvalgs Arbejde vil jeg dog sige, at jeg kunde have ønsket, at man ikke alene, som stet er, havde henvendt sig til vedkommende Landboforeninger og faaet de Oplysninger, som derigennem skriftlig kunne faas, men tillige i stærkere Grad og mere officielt — det der stet mere underhaanden — have sat sig i Forbindelse med de jydskke Husmænd, som allerede have rejst. Der er blandt dem ikke saa faa, som sikkert nok have Evner og Udvikling nok til at kunne have givet gode Raad i saadanne Sager og give Vejledning og Betragtninger over, hvad der kunde naas, og hvorledes de forskellige Ordninger bedst kunne stes, som det har været Gavn at faa. Men paa den anden Side indrømmer jeg efter mit Kendskab til de Mænd, der sidde i Udvalget, at de alle ere Mænd, der ere varmhjertede for den Sag, de have til Behandling, og at de ogsaa have taget sig af den baade med Bøvilje og Omfigt. Dertil kommer jo, at naar man ikke gaar saa langt ned, som jeg har ønsket, nemlig til selve Husmændene, er det sikkert nok, at flere af de Mænd, der sidde i Udvalget, navnlig bl. a. det ærede Medlem

for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (Byriel Jensen), komme i saa nær Berøring med disse Folk og kende alle de herhen hørende Forhold saa godt, at næppe nogen kan kende dem bedre uden at staa i deres Kæfke. Den foreløbige Indstilling, der er kommen fra Udvalget, vidner jo ogsaa om, at det i Hovedtrækkene har forstaaet at ramme, hvad det drejer sig om. For det første foreslaas der et staaende Udvalg nedsat i den jydskke Fællesforening for Landboforeninger, saaledes som det stes paa andre Omraader, og det er sikkert nok, at et saadant Udvalg vil komme til at behandle alle herhen hørende Spørgsmaal og komme til at give Sagen en Fasthed og en Ordning, som man næppe ad anden Vej kan faa. Dernæst vil det ogsaa paaapege adskillige af de Ting, som komme til at finde Sted for at faa en saadan fast Ordning, nemlig med Hensyn til Udarbejdelse af Stemaer, Indberetninger og Rejsebeskrivelser Fremkomst, og endelig have de antydet, hvad der vistnok allerede delvis er sat i Gang, at man burde have en bestemt Tidsgrænse for Indgivelse af Ansøgninger o. s. v. Seg skal ikke dvæle særlig derved, det er Ting, jeg antager, alle ere enige om, maa finde Sted, og maa komme til at undergaa en Ordning og Gennemsyn i stærkere Grad, end det har været Tilfældet hidtil, for at det kan blive til Vejledning ved fremtidige Arbejder i den Retning. Endelig har — og det er det Punkt, som har været mest omtalt her — dette Udvalg tillige gjort den Indstilling, at Foreningen af jydskke Landboforeninger fik en Bevilling paa 3000 Kr. for derigennem at kunne lønne en Konsulent, som skulde tage de herhen hørende Arbejder under Ovevejelse. Nu kan man for øvrigt godt være enig med det ærede Medlem for Søbjærg (Bluhme) i, at vi kunne være komne langt nok ud med „Konsulenter“; men paa den anden Side tror jeg dog, her er Brug for en saadan Mand, og vil man ikke kalde ham Konsulent, kan man jo kalde ham Vejleder, Raadgiver, eller hvad man nu vil — der kan jo ogsaa gives passende danske Navne for en saadan Virksomhed — men sikkert er det, at naar man faar en Mand, der ellers har Betingelserne og har Hjerte og Varme og Vilje til at give sig af med saadanne Ting, vil han faa et saa betydeligt Arbejde, at der ikke er Tvivl om, at han vil faa mere end nok at bestille. Naar derfor den højtærede Minister antydede, at han ikke vidste, hvad en saadan Mand skulde faa at gøre, tror jeg, at han tværtimod vil blive fuldt ud optagen, dels med kontormæssigt Arbejde i den Tid, det kunde ligge for, og dels med Rejser og